

476, posl. věta, obč. zák. musí býti považováno dovolateli namítané právo služebnosti, určuje se v předpisu Šu 313 druhá věta obč. zák., totiž tak, že někdo opomine k něčí záповědi něco učiniti, co by jinak mohl. Skutečnost takového opomenutí jeví se jako výkon práva a za takový může býti považováno zabránění odporujícímu jednání, jako na příklad ohražením se, vymožením soudního zákazu (§ 313 obč. zák.) zrovna jako předcházející projev vůle, vztahující se na budoucí opomenutí. Podle těchto úvah sluší uznati, že odvolací soud nepochybil po stránce právního posouzení věci, když uznal, že tím, že kuchyňskými okny jest kuchyň dovolatelů řádně osvětlena, vzduch tam má přístup a dovolatelé že mají okny vyhlídku k sousedovi, dále, že tímto způsobem užívají kuchyně již více než 30 let, nenabyli ještě jimi tvrzeného práva, a když usoudil, že dovolatelé byli by v držbě takového práva, kdyby byli zakázali žalobcům, něco postavití před řečenými jejich okny, a kdyby byli žalobci uposlechlí tohoto zákazu.

Čís. 4070.

Na základě exekučního titulu proti »společnosti s r. o., t u z e m s k é r e p r e s e n t a c i«, lze povolití exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na knihovním předmětu, náležejícím vlastnický společnosti s r. o. bez dodatku.

Výkazy o nedoplatcích daně jsou exekučním titulem, třebas nebyly opatřeny doložkou vykonatelnosti. Soudy nejsou povolány, zkoumati, zda výkazy vyhovují vnitřním předpisům finanční správy.

(Rozh. ze dne 22. července 1924, R I 541/24.)

Na základě výkazu o nedoplatcích daňových, v nichž byla jako dlužnice označena firma G., M. a spol., společnost s r. o., repesentace pro Československou republiku v Praze, byla p r v ý m s o u d e m povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na domě č. p. 526 v Žižkově, připsaném vlastnický firmě »G., M. a spol., společnost s r. o.«. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Napadené usnesení odporuje ustanovení §§ 7 a 9 ex. ř., neboť proti někomu jinému, nežli tomu, kdo v exekučním titulu jakožto dlužník jest jmenován, může exekuce toliko potud místo míti, pokud listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými se prokáže, že nárok v titulu exekučním nebo závazek v něm určený z osob tam jmenovaných přešel na ty osoby, proti nimž exekuce jest navržena. Dále odporuje ustanovení Šu 94, odstavec první a třetí kn. zák., poněvadž dům není připsán straně povinné a návrh na povolení navržené exekuce není obsahem exekučního titulu odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z pravidla lze podle Šu 7 ex. ř. povolití exekuci jen proti osobě, která uvedena jest v exekučním titulu jako dlužník. Tomu zde ovšem tak jest, neboť exekuční titul zní proti firmě G., M. a spol., společnost

s r. o., representace pro Čsl. republiku v Žižkově, a exekuce byla navržena i povolena proti této firmě. Podle §u 88 ex. ř. platí pro povolení exekuce knihovním vkladem práva zástavního předpisy knihovního zákona ze dne 25. července 1871 č. 95 ř. z., podle §u 94 č. 1. tohoto zákona lze však zápis knihovní povolit jen tenkrát, když z pozemkové knihy nevychází vzhledem na nemovitost překážka proti žádanému zápisu. Zde podle návrhu exekučního i podle exekučního titulu jest povinnou dlužnicí firma G., M. a spol., společnost s r. o., representace pro Čsl. republiku v Žižkově, ale dům na nějž podle exekučního návrhu má býti právo zástavní vloženo, jest připsán do vlastnictví firmě G., M. a spol., společnost s r. o., bez dodatku »representace pro Čsl. republiku v Žižkově«. Mohly proto povstati pochybnosti, zda tato firma je totožnou s onou firmou a zda navržený vklad se má státi na nemovitost firmy, která je podle exekučního titulu povinnou dlužnicí a proti které povolení exekuce navrženo, či na nemovitost firmy jiné. Než tyto pochybnosti jsou bezdůvodné. Rozptyluje je právě onen dodatek »representace pro Čsl. republiku v Praze«, jenž praví, že jde o podnik cizozemský, firmu G., M. a spol., společnost s r. o., která si jen, aby mohla v tuzemsku provozovati obchody závodem, podle §u 107 zákona ze 6. března 1906, čís. 58 ř. z., vymohla zápis tuzemského závodu do obchodního rejstříku. Tím však se tento závod, representace pro Čsl. republiku v Praze, nestal samostatným, od mateřského cizozemského podniku rozlišným právním podmětem. Ustanovení §§ 107 a násl. zákona o společnostech s r. o. o připuštění cizozemských společností s r. o. přiléhají celkem na cís. nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. z., které v čl. IV. má obdobné ustanovení ohledně cizích akciových společností a komanditní společností na akcie. I ty musí v tuzemsku zřídit zvláštní representaci, avšak je to úplně bez významu co do právní totožnosti mateřského závodu a jeho representace, neboť tato je pouhým zástupcem onoho v tuzemsku vůči státní správě a třetím osobám. Obdobně nesleduje ani § 107 zák. o spol. s r. o. jiného účelu, než ten, by v tuzemsku byl zřízen a zapsán závod, jehož zastupování a vedení vůči zdejším úřadům by bylo nezávislým od jiného v cizině existujícího závodu cizincova, a by takto tuzemské úřady nebyly činěny závislými na rozhodování úřadů cizích. Právním podmětem je však nadále jen majitel závodu, a jde-li o firmu, majitel firmy, zde tedy firma G., M. a spol., společnost s r. o. Věc se má do jisté míry podobně jak s předpisy §§ 87 a 99, odstavec třetí j. n. Ani ty nezakládají právní osobnosti vedlejšího závodu, pokud se tkne místního zastupitelství, třebaže se praxe vyvinula v ten rozum, že se pravidelně nežaluje majitel firmy, nýbrž filiálka, tato tedy — ovšem jen ohledně záležitostí na ni se vztahujících — je praxí povýšena jaksi na samostatný právní podmět, ve skutečnosti a podle zákona přece však zůstává pouhým článkem pravého právního podmětu, to je hlavního závodu. Není proto závadou pro navržený knihovní vklad, že exekuční titul zní na jmenovanou firmu se zmíněným dodatkem a nemovitost je připsána firmě téhož znění, ale bez onoho dodatku. Jde v obou případech o tutéž právní osobu. Rozdíl je toliko v tom, že název firmy je v exekučním titulu vybaven jakýmsi přídomkem, jenž naznačuje, že je v tuzemsku závod, po zákonu povo-

laný k tomu, právní osobu, jež je majitelem firmy, vůči státu a třetím osobám zastupovati, mezi jiným také za ni platně přijímati doručení podle Šu 106 c. ř. s. a Šu 124 kn. ř. Opačný názor, že cizozemská firma a její tuzemská reprezentace jsou různými právními osobami, vedl by k nevítanému důsledku, že by předpis Šu 107 zák. o spol. s r. o., jenž podle povahy věci má sloužiti tuzemským zájmům, byl zvrácen ve svůj opak, neboť všechno jmění v tuzemsku, kterého cizozemský podnik pod svou firmou nabyl před splněním předpisu Šu 107, bylo by po jeho splnění úplně vyňato z dosahu věřitelů, nabyvších nároků proti ní stykem s její reprezentací. Nelze proto souhlasiti s rozhodnutím soudu druhé stolice, zaujávším právní stanovisko odchylné. Netřeba obšírněji vyvracetí vývody stížnosti povinné strany, pokud jednak s hlediska Šu 54 ex. ř. vytýká, že výkaz o nedoplatecích není řádným exekučním titulem, protože není opatřen řádnou doložkou vykonatelnosti a jednak napadá také správnost jeho obsahu. V tomto směru jde o novoty, k nimž podle předpisu civilního soudního řádu a Šu 78 ex. ř. v opravném řízení přihlížeti nelze. Ona výtky je zřejmě mylnou, neboť podle Šu 54 ex. ř. není pro exekuční tituly v Šu 1. čís. 13 ex. ř. uvedené, k nimž patří také výkaz o nedoplatecích na daních, doložky vykonatelnosti vůbec třeba. Jsouť i bez ní exekučními tituly, a zkoumati, zda jinak odpovídají vnitřním předpisům finanční správy, nejsou soudy povolány.

ř.

Čís. 4071.

Prosoudil-li vyrovnací dlužník před zahájením vyrovnání v nižších stolicích spor, jest na něm, by zaplatil útraty přisouzené rozsudky nižších stolic v plné výši, pakli rozsudky nižších soudů byly potvrzeny třetí stolicí teprve po zahájení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 22. července 1924, Rv II 448/24.)

Původní spor proti žalované firmě prosoudil žalobce ve všech třech stolicích a byly žalované přisouzeny útraty rozsudkem prvního soudu ze dne 7. července 1922, rozsudkem odvolacího soudu ze dne 7. prosince 1922 a rozsudkem dovolacího soudu ze dne 27. listopadu 1923. V březnu 1923 bylo o žalobcově jmění zahájeno řízení vyrovnací, jež skončilo dne 20. května 1923 vyrovnáním na 25%. Žalovaná vedla exekuci pro celou útratovou pohledávku všech tří stolic. Žalobě o zrušení exekuce vyhověl procesní soud první stolice potud, že obmezil exekuci jen na celé útraty třetí stolice, zrušil ji však ohledně útrat první a druhé stolice. Odvolací soud k odvolání žalované rozsudek potvrdil. Důvody: Nepochybným jest, že rozsudek první stolice byl potvrzen rozsudkem druhé stolice a rozsudek této stolice rozsudkem třetí stolice. Tím se staly útratové výroky první a druhé stolice pravoplatnými a to s účinkem ode dne, kdy se staly (§ 411 c. ř. s.). Podle toho byly tu tyto útratové pohledávky před zahájením vyrovnacího řízení, vyrovnání týká se i jich (§ 1 (2) konk. ř. a § 63 vyr. ř.) a právem proto soud první stolice ohledně nich žalobní prosbě vyhověl. Náhledu žalované firmy, že pohledávky ty vznikly teprve vydáním rozsudku třetí stolice, nelze přisvědčiti, poněvadž jak druhá tak i třetí sto-